

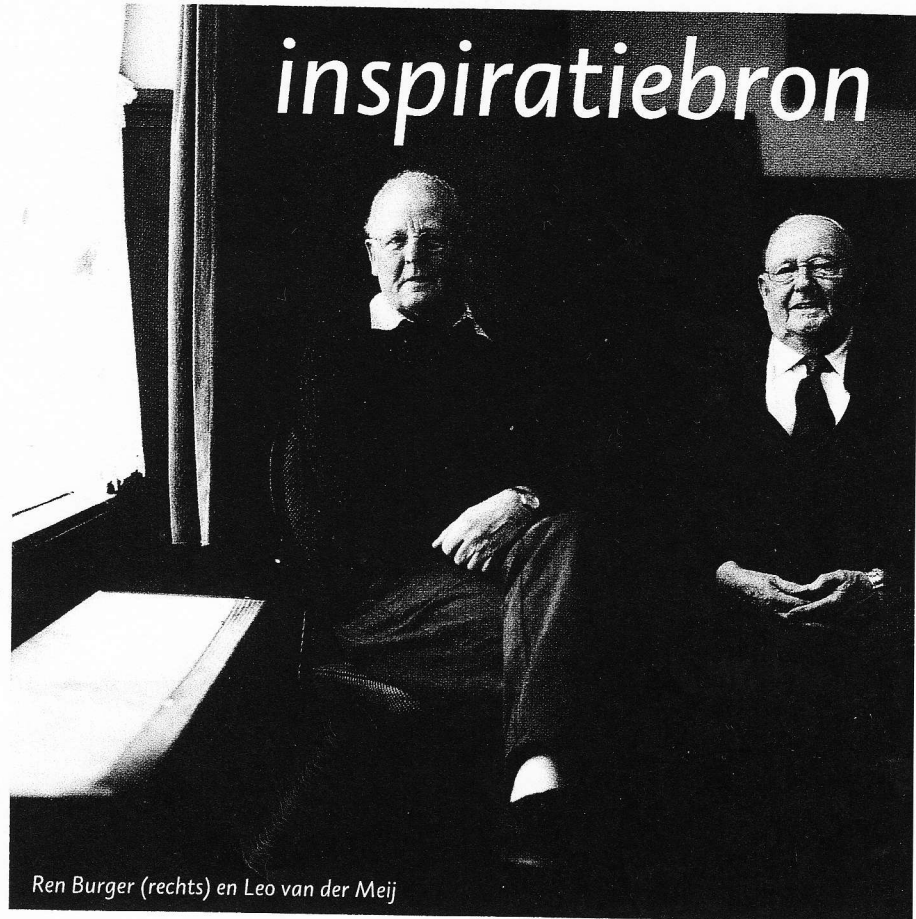
Het levensverhaal als

Hoe kleiner een dorp, hoe beter je elkaar kent, zou je denken. Toch is de praktijk soms anders. In Wijk aan Zee, een gemeenschap van 2400 mensen, bracht het vertellen van levensverhalen een groep ouderen veel dichter bij elkaar. Of: hoe een bijzonder seniorenproject een bron van inspiratie bleek.

WAT IS ER NU ZO PRETTIG AAN HET VERTELLEN VAN JE EIGEN

LEVENSVERHAAL? Ren Burger en Leo van der Meij, beiden zeventigers, moeten het antwoord op die vraag schuldig blijven. Toch stralen ze van enthousiasme als ze over de vele middagen vertellen die ze met een twintigtal oudere dorpsbewoners doorbrachten in het lokale café De Zon. Gepraat werd er, gevraagd, gediscussieerd. Ieder deed zijn levensverhaal, soms een half uur, soms anderhalf uur lang. De oorlog passeerde veelvuldig de revue, maar ook de toegenomen welvaart, de technologische ontwikkelingen, generatieverschillen, veranderingen in het onderwijs, de verhoudingen tussen de man en de vrouw en de toegenomen mobiliteit kleurden de gesprekken. Het is vooral de sfeer van openheid en eerlijkheid die beide heren zo aansprak. Van der Meij: 'Iedereen was stil en luisterde, niemand was gehaast.'

HET SENIORENPROJECT in Wijk aan Zee is onderdeel van een internationaal project, bedacht door een grote Italiaanse welzijnsinstelling. Centraal hierin staat de leefsituatie van ouderen in dorpsgemeenschappen en in Wijk aan Zee is dat toegespitst op het thema 'levenservaring als bron van kennis'. Naast de bijeenkomsten waarin de ouderen elkaar vorig jaar tien maanden lang hun verhaal vertelden, stonden er uitwisselingen op het programma met het Italiaanse Pergine Valdarno en het Griekse Paxos. De Grieken en Italianen bezochten ook Wijk aan Zee, om hier van de Hollandse leefwij-

Ren Burger (rechts) en Leo van der Meij

ze te proeven. Dit alles onder begeleiding van professioneel verhalenvertelster Anne van Delft.

Ren Burger en Leo van der Meij genieten nog zichtbaar na van hun buitenlandse belevenissen. Hoe hun uit de doeken werd gedaan wat de opkomst van het toerisme betekende voor de Griekse olijfteelt, en hoe de Grieken opkeken van de georganiseerde ouderenzorg in Nederland. En dan de discussies over de oorlog die ook hier onvermijdelijk opborrelden. Burger: 'Nadat een Griekse deelnemer had verteld over de Italiaanse bezetting van zijn land, stond er een Italiaan op om met terugwerkende kracht zijn excuus aan te bieden. Toen besepte ik hoeveel onwetendheid er nog is.'

MEDIO 2005 werd de bodem van het Europese subsidiepotje voor het project zichtbaar waardoor met name de begeleiding door Anne van Delft in het geding

kwam. Gelukkig wisten Van der Meij en Burger nieuwe sponsorgelden te verzamelen via de gemeente en WOONopMAAT. Daarvan organiseerden ze eind vorig jaar een open dag waarop tachtig dorpsbewoners afkwamen.

Maar de heren hebben nog meer plannen om hun enthousiasme met anderen te delen. Er ligt een uitnodiging om verhaal te doen voor een groep visueel gehandicapten, en ze willen graag uitwisselingen organiseren met soortgelijke ouderenprojecten in Duitsland en België.

BURGER: 'Dit project heeft mij de ogen geopend voor de toenemende eenzaamheid onder ouderen in ons dorp. Sommige mensen waar ik vroeger alleen naar zwaaide, spreek ik nu aan of we drinken samen een kop koffie. Omdat je elkaars verhaal kent, ga je elkaar anders bekijken en waarderen.' ■